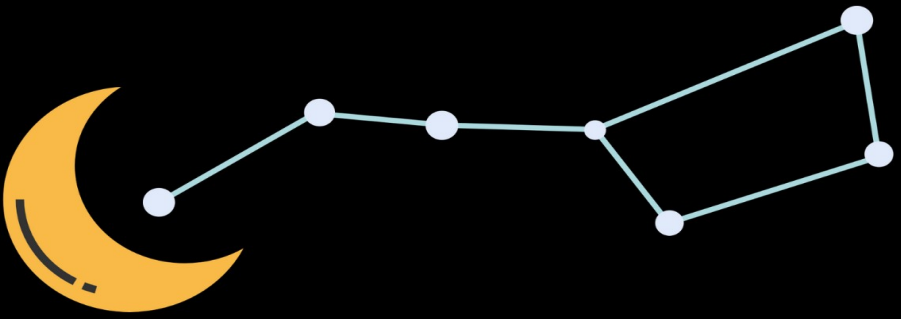

Otobüste Uyuyamayan Adamın Yol Notları

Yasin YILDIZ

Bir otobüs yolculuğu g¼nçesi

Otobüste Uyuyamayan Adanın Yol Notları

Bir otobüs yolculuğu gñncesi

Yasin'in Kalemı Yayınları
yasininkalemı.blog

Otobüste Uyuyamayan Adamın Yol Notları
Yasin Yıldız

“Bir otobüs yolculuğu güncesi”

Yasin'in Kalemı Yayınları – 1

Yayım Sorumlusu: *Yasin Yıldız*
Dizi Editörü: *Yasin Yıldız*
Yayıma Hazırlayan: *Yasin Yıldız*
Düzelti: *Yasin Yıldız*
Kapak Tasarımı: *Yasin Yıldız*
Kapak İllüstrasyonu: *Yasin Yıldız*
Sayfa Düzeni ve Yayıma Hazırlık: *Yasin Yıldız*

Nisan 2019, Adıyaman

  Yasin Yıldız, 2018

Bu eserin tüm hakları Yasin Yıldız'a aittir.
Yazarın yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yasin'in Kalemı Yayınları

Web: <https://yasininkalemi.blog>

E-posta: dryasinyildiz@gmail.com

Twitter: <https://twitter.com/dryasinyildiz>

Facebook: <https://www.facebook.com/dryasinyildiz>

Yazar Hakkında

Yasin YILDIZ

Eskişehir doğumludur. Eskişehir, Düzce, İstanbul, Yalova ve Hakkari illerinin ardından şimdilerde Adıyaman ili sınırları içerisinde yaşam serüvenine devam etmektedir.

Mesleği hekimlik olsa da, polisiye ve bilimkurguya dair külliyatın içerisinde kaybolmaya hevesli, henüz yolun başında olan bir Asimov hayranı olup hemen her konuda ama daha çok bilimkurgu türünde öyküler yazmakla meşguldür.

Öykülerini <https://yasininkalemi.blog> adresine parkeder, hergün tozlarını alır ve gelen geçen herkese onları gösterip beğendirmeye çabalar.

İçindekiler

<i>Durak ne demek?</i>	1
<i>Sarılmak iyi gelir</i>	8
<i>Hiç sevmem ben yolculukları</i>	11
<i>Uyunmayan gece yolculukları</i>	14
<i>Otobüs uykusu</i>	17
<i>Hiç molasız olur mu?</i>	20
<i>Dinlenme tesisi soğuğu</i>	22
<i>Mola yeri çayı</i>	24
<i>İkram saati</i>	26
<i>Otobüsteki çocuk</i>	29
<i>Otobüs filmleri</i>	32
<i>Özlem</i>	35
<i>Tüneller</i>	39
<i>Yıldızlar</i>	42
<i>Anlaşıldı, tamam</i>	45
<i>Beş dakika beş dakikadır</i>	50
<i>Tıkırtı</i>	54
<i>Zinciri kırma</i>	57
<i>Yeni bir hobi</i>	60
<i>Ben de yazabilir miyim?</i>	64
<i>Molaya hiç gerek yok</i>	68
<i>Yine mi Murphy?</i>	70
<i>Ne farkeder?</i>	72
<i>Gelecek çok mu yakın?</i>	76
<i>Her şey değişebilir</i>	81

**OTOBÜSTE UYUYAMAYAN ADAMIN
YOL NOTLARI**

“Bir otobüs yolculuğu güncesi”

Yasin YILDIZ

***

Şimdi size bir hikaye anlatacağım.

Bu bir yol hikayesi,

ve tüm yol hikayeleri gibi bir durakta başladı.

***

***

Durak ne demek?

Saatine baktı, sekize yirmi vardı. Evden geç çıkmış olsalar da, otobüsün hareket vaktinden önce durağa gelebilmişlerdi. Hep böyle olurdu, ne kadar erken hazırlanmaya başlarsa başlasın, akreple yelkovan kovalamaca oynar, zaman su gibi akıp geçer, bir şekilde evin kapısından ancak çıkabilirlerdi. O gün de aynen böyle olmuş, planladığı süreden bir on dakika kadar geç, saat sekizi yirmi geçe otoparka inebilmişlerdi. Arabaya bindiler, kontağı çevirdi. Sitenin kapısındaki tümsekten usulca geçtikten sonra, giderek hızlanan bir ivmeyle sürdü otomobilini. Her zamanki gibi trafik ışıklarındaki kırmızılar, bir an evvel gideceği yere gitmelerine müsaade etmedi. Her ışıktaki göstergede beliren ve yetmişleri dek bulan saniyeler, ağır ağır saydı geriye doğru. Bunun, o an içerisinde bulunulan durumun aciliyeti ile ters orantılı olduğunu düşünmüştü hep, o

meşhur Murphy kuralları gibi işte. Ne zaman bir yere ivedi olarak yetişmesi gerekse, tüm ışıklar kırmızı olurdu. Aksine, vakti bol olduğunda da, yeşiller peşisıra peydahlanır, vaktinden çok erken giderdi varış noktasına.

Otobüsün kalkacağı durağın bulunduğu benzin istasyonuna geldiler, etrafına bakındı, neyse ki hemen her zaman dolu olan otopark bugün daha bir boştu. İlk gördüğü yere çekti gri otomobilini. Eşiyle göz göze geldi, birkaç saniyelik bir bakışma oldu. Bakışlarla anlaşmak bu olsa gerekti; onun *“Gitmelerini sevmiyorum”* deyişi de, ona anlatmak istediği *“Ben de ayrı kalışlarımızı”* minvalindeki yanıtı da anlaşılmıştı yalnızca bakışmalarla.

Bir kez daha baktı saatine, beş dakika daha geçmişti, şimdi hareket saatine on beş dakika vardı. Hava sıcaaktı, belki de arabanın içerisinde beklemek daha iyi bir tercihti, ama aşağı indiler. Arka koltuktaki çantalarını aldı, omuzlandı. Benzinliğin hemen yanındaki durağın hemen yanına geçtiler. Otopark boş olsa da, durak doluydu, hem de ağzına kadar. Bu kadar insan nereye gidiyordu? Evet, duraktaki yüzler arasında herkes yolcu değildi, yolcuları yolcu etmeye gelenler, yolcularını karşılamak için burada olanlar da vardı. Herkesin amacı farklı farklıydı, ama herkeste bir telaş vardı. Kiminde sabırsızlık, kiminde mutluluk, kimilerinde ise hüznün. İnsanoğluna dair pekçok duygunun ifadesi, duraktaki insanların yüzlerinden, hal ve hareketlerinden rahatça

okunabiliyordu.

Saat akşamın sekizine geliyor olmasına rağmen, hava halen çok sıcaktı, esmiyordu hiç. Üstelik durak tıkabasa dolu olduğundan, durağın içerisinde beklemek neredeyse imkansızdı. Onlarda durağın hemen yanındaki kaldırım boşluğua geçtiler. Başı ile durağın dış duvarındaki reklam panosunda yer alan ilan işaret etti. *"Bak bu hafta ne geliyormuş, şu ne zamandan beri düşündüğümüz salıncak. Sence nasıl?"* Hafifçe iki yana salladı başını eşi, belki beğenmemekten, belki de gitmek üzeresin, düşündüğün şeye bak demekten.

Duraklar ilginç yerlerdi aslında. Her kesimden insanın, ortak bir amaç uğruna hayatlarının belli bir anının içiçe geçtiği kesişim kümesi gibiydi adeta.

Ne demekti durak? Durulan yer mi demekti, bu muydu tek anlamı? O çok popüler, şimdilerde erişilemeyen ünlü internet sitesindeki* manası gibi *"Toplu taşıma araçlarının yolcu indirmek ve bindirmek için kullandıkları önceden belirlenmiş noktalar"* mıydı sadece? *"Bence böyle değil,"* diye geçirdi içinden; *"Duygusuz araçların değil, duygu dolu insanların kullandıkları yerler aslında,"* dedi kendi kendine. Hüzün var, mutluluk var, hasret var, kavuşma var, ayrılma var, endişe var, umut var, var da var...

Birçok durakta bulunmuştu şimdiye kadar. Sadece

---

*Vikipedi

şehirlerarası duraklar değildi bunlar, şimdiye dek bulunduğu şehirlere ait otobüs durakları da dahildi bu listeye.

Yarım adalara benziyordu duraklar.. Nasıl yarımadalara üç tarafı denizlerle çevriliyse, durakların da üç tarafı duvarlarla çevrili olurdu. Bazen beton, bazen metal, bazen de camdan duvarlar. Ana karaya bir yerinden bağıyken yarımadalara, duraklar da dünya ile ön cephesi ile tutunurdu. İçerisinde barındırdığı hayatları, gelecek olan otobüs ile hayata bağlardı. Gelecek olan otobüs bekleyenleri bazen bir kavuşmaya götürürken, bazen de onları vedalardan alır götürürdü.

Duraklar, içlerindeki yolcular olmadan da duraklar mıydı ki? Bekleyeni olmayan durağa, durak denilebilir miydi, ya da gelecek otobüsü olmayana? Peki ya uzun yolculukları sırasında yolun sağında ara sıra gördüğü, bakımsızlıktan her bir yanı dökülen, bakışları hüznü eski duraklar? Uzun süredir ilgileneni olmadığından oturağı kırık, gölgesi yarım, tabanını otlar bürümüş olan o duraklar. İlk günleri nasıldı acaba? Sevinçle kendisine misafir gelen yolcularını mı ağırlıyordu? Belki de yoğunluktan arada sırada şikayetçi bile oluyordur, kim bilir? Ama şimdi, önünden gelip geçen onca otobüse, vasıtaya rağmen ne bir duranı var, ne de bir selam vereni. Hatta öyle ki, gölgesi kırılıp çöktüğünden beri, o civarın sokak hayvanları bile gelip girmez olmuştu içine, hele de yaz mevsiminin yakıcı güneşi altında. *"Hah, mevsim*

döndüğünde, yağmurlar başladığında, estiğinde yakıcı ayaz rüzgarlar görürüm ben sizleri!” demiştir herhalde diye düşündü. Gülümsedi ardından, durak yerine konuşmayı oldukça garipsemişti.

Yanında bekledikleri durağa baktı sonra. Yanyana iki durağın birleşmesiyle oluşmuş, uzun ve geniş bir duraktı burası. Duvarları tamamen camdandı ve cam namına ne kadar alanı varsa hepsi de tertemizdi. Genel olarak oldukça da bakımlıydı, kentin merkezinde olmasının avantajını iyi kullanmıştı demek ki. Sağında solunda çirkin yazılarla yazılmış yazıları saymazsak, ideal bir durak sayılabilirdi.

“Durak yazıları,” dedi kendi kendine.

“Ne dedin?” dedi eşi, bakışlarını yerden ona çevirerek.

“Durak yazıları diyorum,” dedi usulca. “Niye yazarlar böyle yazıları anlamıyorum. Tamam, yazmak güzel şey ama, bunlar çok çirkin. Hem kendileri, hem de içerikleri.”

“Ben hiç yazmadım, sen yazdın mı hiç?” diye sordu eşi.

“Hmm, yok hatırlamıyorum, yazmadım herhalde.”

“Başta niye düşündün?” diye sordu ve gülümsedi. “Düşündüğüne göre var bir iş bunda” diye ekledi.

“Yok, nereden çıkardın? Hem düşünmek her zaman

bir şeyleri gizlemeye çalışmak mıdır?" diye sordu. "Hem ben o zamanlarda da çok usluydum, sakın bir çocuktum. Başkasının eşyasına zarar vermekten çok korkardım."

"Şimdiki gençler, hatta çok küçük çocuklar bile böyle düşünmüyor artık," dedi eşi. Ardından devam etti: "Yazısız tek bir duvar bile yok etrafta. Eşyalara zarar veriyorlar, çevreye zarar veriyorlar, hatta masum sokak hayvanlarına bile zarar vermekten çekinmiyorlar!" dedi. Yüzü asıldı.

"Hiç hatırlatma," dedi, başını iki yana sallayarak. Geçenlerde tüm ülkede konuşulan sokak hayvanına vahşet haberi geldi aklına. Masum yavrucağa ne büyük acılar çektirmişlerdi. Tüm ülke ayağa kalkmış, siyasiler dahi olaya müdahil olmuş, ancak tüm müdehalelere karşın zavallı köpek gözlerini yummuştu. İçi ezildi bir kez daha, yutkundu.

Bu sırada kalabalığın hareketlenmesinden anladılar geleni, evet işte, beklenen otobüs yolun başında belirmişti. Daha az öncesinde durak içerisinde gerçekleşen yer kapma yarışı, bu kez otobüsün muhtemel yanaşma yeri tahmin edilerek tekrar ediliyordu.

Onlar da, kalabalığa pek girmeden yavaşça yanaştılar sıraya.

***

Sarılmak iyi gelir

Otobüs usulca yanaştı durağa, kapısını açtı. Her zamanki gibi ilk inen muavindi. Anında duraktaki kalabalık sardı etrafını, herkesin bir sorusu vardı: “*Bu sekiz arabası mı?*”, “*Ankara değil mi?*”, “*Valizleri nereye veriyoruz?*” vs vs.

Kalabalık birazcık dağıldığında, vedalaşma vakti gelmişti. Birkaç vedalaşma cümlesinden sonra sarıldılar, bu çok iyi gelmişti. Gerçekten de sarılmanın iyileştirici bir etkisi vardı. Geçenlerde bir yerlerde okumuştum, bir psikiyatrist*, kişinin sevdiği bir kişiye sarılmasının ruh halini düzelttiğini söylüyordu. Dahası; toplumun yorgunluk, yoğunluk, günlük stresler, yalnızlık, güvensizlik, kavgalar, çatışmalar, birbirine zaman ayırmama, ekonomik sorunlar gibi nedenlerle sarılmayı

---

*Psikiyatrist Yrd.Doç.Dr.Rıdvan Üney

unutmuş gibi görüldüğünden dert yanıyordu. Sarılmak, mutluluk hissi ile ilişkisi olduğu gösterilen oksitosin hormonunu arttırıyordu. Üstelik sarılmanın, yirmi kadar da faydası vardı. Listedeki maddelerden en çok hoşunda giden ilkiydi:

“Sarılmak en kolay mutluluk sağlama yoludur.”

Gerçekten de böyleydi, mutlu olmak için karşınızdakine sarılmanız yeterliydi. Yapmanız gereken tek şey, kollarınızı açmak ve karşınızdakini sımsıkı kucaklayıp sarmaktı! Bundan daha kolay ve zahmetsiz ne olabilirdi ki? Ancak gelgelelim, bu kadar kolay olan bir şeyi, ademoğlu niye bu kadar seyrek yapıyordu? Ya da neden yapmaktan bu denli geri duruyordu?

Bir yandan bunları düşünürken, o da yanaştı muavinin yanına, elbette onunda vardı bir sorusu. İlk fırsatını bulduğunda *“Pardon, sekiz Ankara arabası mı?”* diye sordu muavine. *“Hayır abi, yedi buçuk arabası bu, trafikten geciktik, diğeri de gelir az sonra”* yanıtını aldı. Normalde beklenen otobüsün rötâr yapmış olması insanı birazcık da olsa sinirlendirir, ama o buna sevindi. Eşinin yanına döndü ve gülümsedi: *“Benim otobüs değilmiş bu, birazdan gelecekmış. Bu da demek oluyor ki, bir kez daha sarılabileceğiz.”*

Muavinin dediği gibi, on dakikaya kalmadan bir otobüs daha geldi. Bekledikleri otobüsün bu olduğunu teyit ettikten sonra, eşiyile tekrar gözgoze geldiler. *“İyi*

yolculuklar," dedi eşi, "Allah'a emanet ol". "Sen de," dedi, kocaman bir kucak daha verdi, bir kez daha sarıldı. Ardından usulca ilerledi orta kapıya, bir bir çıktı merdivenleri ve koltuğunu buldu.

Eşi tembihlemışti onu sırt çantasını yere koymaması için, bu nedenle çantayı üstteki bagaj rafına biraz da ittirerek yerleştirdi. Cama yöneldi sonra, tahmin ettiği gibi eşi halen oradaydı, el salladı, tam da bu sırada teker hareket etti.

***

Hiç sevmem ben yolculukları

Hiç sevmiyordu yolculukları, hiç de sevememişti. En kisasından en uzununa dek, her biri ayrı bir telaşe, ayrı bir yorgunluk demektir. Yolculuk öncesinde çanta hazırlığı ile başlardı bu süreç. Neleri götürmek gerekiyordu, iki üst yeter miydi, yoksa çok muydu? Çok koyarsa çanta ağırlaşır, az olursa aksi bir durumda ortada kalır mıydı? Diş fırçasını koymuş muydu? Peki ya şarj aleti?

Çantayı hazırlamakla bitmiyordu ki olay, bu sefer de yetişebilme derdi başlıyordu. Evden kaçta çıkmalıydı? Trafiğe takılır mıydı? Otoparkta yer bulabilecek miydi? gibi sorular birbirini kovalıyordu. Aynı çocukluğumuzun meşhur atari oyunları gibi, bir bölümü geçince başka bir bölüm başlıyor, her bölüm sonundaki canavarı ayrı zorlukları alt ederek geçmek gerekiyordu.

Hiç sevememişti yolculukları. Gidiş de olsa, dönüş de olsa sevememişti. Yolculuğun amacından ve şeklinden bağımsız olarak, sırf yolculuk kavramından dolayı sevmiyordu.

Sonunda otobüs hareket etmiş, yine yol kenarlarındaki beyazlı kırmızılı kedi gözlü direkler birbiri ardına hızla geçip gitmeye başlamıştı. Çok şükür ki, geçenki seferin aksine bu kez tekli koltuklarda yer bulabilmişti. Böyle olunca, uzun yolculuk daha bir çekilir hale geliyordu. Yanında tanımadığın bir kişiyle yolculuk fikri daima kötü değildi elbette. Farklı kişileri tanımak, farklı öyküler dinlemek bazen iyi ve hatta ilginç olabiliyordu ama yol uzadıkça, dipdibe yolculuk etmek kimi zaman ızdırap verir hale de gelebiliyordu. Dar bir alanda, diz dirsek temasları ile kilometreleri katetmek pek de hazzettiği bir şey değildi. Üstelik tıp fakültesi öğrencilik yıllarında beri, yolculuk muhabbetleri gelip de bir şekilde tıpla ilgili konulara dayandığında, konuşmanın içeriği yine hastalıklara, tedavilere ve ilaçlara evriliyordu.

Mesleğini seviyordu ama zaten kendisi için stresli olan yolculuk kavramı içerisinde de hastalıkları konuşuyor olmak, çok da cazip gelmiyordu. Yanındaki yaşlı adam, çantasından bir poşet dolusu ilaç kutusu çıkardığında asıl sınavı başlıyordu. Karşısındakini kırmamaya çalışma hissi bir yandan, yolculuğun bu şekilde sürüp gitme olasılığı bir yandan, kafasını

kurcalayıp duruyordu.

Sırf bu yüzden, bazı yolculuklarında yanındaki ne iş yaptığını sorduğunda; bazen öğrenci bazen memur oluyordu.

Bir keresinde de, öğrenciyken, ne okuduğu sorulduğunda gördüğü ders isimlerini birleştirip “*farmafizyopatoloji*”^{*} demiş, muhabbet daha başlamadan oracıkta bitivermişti.

İşte bu yüzden iyiydi tekli koltuk, hatta çok iyiydi. Daracık otobüs içerisinde, kendine ait bir alanı vardı. Bu, hem cam kenarında hem de şoför mevkiinde bulunmak gibiydi.

Aslında ademoğlu sosyal bir varlıktı, ama arada bir kişisel bir alan yaratmak faydalı oluyordu; hele de uzun bir gece yolculuğu seni bekliyorken.

---

*Farmakoloji: Canlı organizmadaki ilaç etkilerini ve canlı organizmaya alınan ilaçların yapısını inceleyen bilim dalı; Fizyoloji: Canlıların mekanik, fiziksel ve biyokimyasal fonksiyonlarını ve sistemlerinin işleyişini inceleyen bilim dalı; Patoloji: Hastalıklar bilimi.

***

Uyunamayan gece yolculukları

Gece yolculuklarında otobüs yolcularına bakacak olursanız eğer, daha ışıklar sönmeden çok önce bile pek çoğunun uykuya dalmış olduğunu görebilirdiniz. Ama bu durum onun için geçerli değildi. Bölük pörçük uyuyakalma kesitleri dışında yolculuklarda hiç uyuyamazdı. Yolculuk ne kadar uzun olursa olsun, etrafındaki herkes uyusa bile, o ayakta olurdu. Yirmi saati aşan yolculuklarında dahi, bir nevi şöforle birlikte direksiyon sallıyordu. Saatleri, dakikaları, saniyeleri ve kilometreleri sayardı ama yine de geçip gitmezlerdi. Gecenin karanlığını yaran otobüsün o pek bilindik kırmızı ışıklı saati ile sık sık göz göze gelirdi. Bir bakardı sıfır iki sıfır dört, ardından biraz oyalanıp tekrar bakardı, sıfır iki sıfır on bir! Nasıl yani, onca zaman sonrasında sadece yeni dakikacık mı geçmişti? Zamanın göreceliliği kuramına hak veriyordu böyle anlarda, adamlar haklıydı!

Aynı trafik ışıklarında olduğu gibi, zaman da göreceliydi işte. Mutlu anlar nasıl çabucak geçip gidiyorduyorsa, sıkıntılı zor zamanlar da o denli yavaş akıyordu. Eşinizle veya sevdiklerinizle geçirdiğiniz güzel zamanlar göz açıp kapayıncaya kadar bitiveriyordu. Sevdiğiniz dizi başlayacak diye televizyonun karşısına geçtiğinizde ise, sol alttaki sayaca takılır gözleriniz: Yeni bölümün başlamasına dört dakika yedi saniye kaldı! Ama olmaz, hemen geçmez o vakit, yarım saat kadar gelir size. Dizi başladığında da, daha siz hazırladığınız cipsten doğru dürüst alamamışken ilk reklam dalgası gelir ekrana! Bu sefer yine yavaş akmaya başlar zaman.

Nöbetlerde de böyle olur. Tam yirmi üç saattir nöbettesinizdir, çok yoğun geçmiştir yine. En son yemek namına bir şeyler yiyeli saatler olmuştur, uyku zaten yokur. Saatinize bakarsınız, devire bir saat kalmıştır. Sevinirsiniz, her nöbetin olduğu gibi bu nöbetin de bir sabahı vardır. Ama zamanın göreceliliği yine karşınıza dikiliverir. O son altmış dakika geçmek bilmez, yelkovan ile akrep çakılı kalır, inat ederler de hareket etmezler.

Otobüste de aynen böyle olur. Teker döner, şehirler geçilir ama vakit bir türlü geçmez.

Yolculuklarında hiç de uyumuyor değildi hani, arada sıra iç geçmeler oluyordu. Ama uzun soluklu olmuyordu işte, ne zaman dalsa bir şekilde bir nedenden dolayı tekrar tekrar uyanıyordu.

Tam gözleri kapanmış, içi geçmişti ki dizinin ağrısı ile uyandı. Önündeki yolcu biraz daha yatırmıştı koltuğunu, yolculuğun başından beri taksit taksit yaptığı gibi.

Şimdi ise yine yarı uykulu yarı uyanık, yine aynı kısır döngüdeydi.

***

Otobüs uykusu

Nasıl yapıyorlardı hiç anlamıyordu.

Her yaştan insanlar, her türlü pozisyonda otobüs koltuğu tepesinde rahatça uykuya dalabiliyordu. Daha da ilginç, bunu da sürdürebiliyorlardı. Başını sağa çevirdi, yan koltuklarda, koridor kenarındaki delikanlı başını koltuğa yaslamış, bacak bacak üstüne atmış ve uyuyordu. Hemen onun yanındaki, yaşça ondan biraz daha büyük gözüken adam ise camı yastık yapmıştı. O da deniyordu ama olmuyordu, başını cama yaslıyor, gözlerini kapıyor ama otobüs motorunun ve yolun sarsıntısı uykuya dalmasına mani oluyordu. Bu kez başını arkaya yaslıyor, bu kez de boynu pek rahat edemiyordu. Uzun boylu olduğundan bacakları zaten koltuk arasına sığmıyordu, denedi bacak bacak üstüne atmayı, e bir zaman sonra uyuşmalar başladı elbet. Evet, bu pozisyon da uygun değildi! Hemen sağ çaprazındaki

koltuğa bakındı, koridor kenarındaki genç kız öyle bir şekle girmişti ki inanamazdınız! Vücudunu sola soğru kıvrımış, başı boşlukta düştü düşecek, ama uyuyordu, evet uyuyordu ve buna devam edebiliyordu! Önündeki yaşlı adama baktı, o da kimbilir kaçınıcı rüyasındaydı? Koltuğunu yatırabildiği kadar arkaya yaslamış, ardından da usulca horlamaya başlamıştı. Aslında bu koltuk yatırmalara da aşırı sinir oluyordu. Özgürlükler, bir başkasının özgürlüğünün başladığı yerde biter denmez miydi hep, aman laf işte. Sadece teorikte bir söylemdi bu ve pratikte hiçbir geçerliliği yoktu. Koltuğu yatırmak bir dereceye kadar kabul edilebilirdi, ama yalnızca bir dereceye kadar! Zaten en başından beri arkanız dolu ise buradaki yolcuya sormakla başlamalı bu eylem, ama nerede? Onu geçelim, eyleminiz başladıktan sonra arada bir kontrol etmeli insan, acaba arkamdakine yaşam alanı bıraktım mı diye. Ama o da yok. Diyebilirsiniz, bu durum sizi rahatsız ediyor ise bunu belirtmelisiniz diye. İşte o her zaman öyle olmuyor, haksızlığa uğrayan taraf çekimser kalabiliyor kimi zaman. O da böyleydi, hemen tepkisini dile getiremezdi, belli bile edemezdi çoğu kez. Hadi etti diyelim, bu kez de olası tartışma durumunda zaten halihazırda gergin olan yolcuğu daha da çekilmez bir hal alabilirdi.

“Neyse artık” dedi, “İdare edebilirim, bari o uyusun. “

***

Hiç molasız olur mu?

Kilometreler birazcık olsun erimiş, vakit de zahmet edip bir miktar ilerlemişti. Otobüsün hızının kesildiğini farkettiler, evet işte zamanı gelmişti! Otobüs yolculuklarının vazgeçilmez klasiği olan mola vakti sonunda gelip çatmıştı.

Otobüs yoldan ayrılıp dinlenme tesisinin avlusuna girerken, kulaklığını çıkardı ve toplayıp çantasına koydu. O bunu yaparken, daha az evvel uyuyan onlarca yolcu bir anda ayaklanmış, inmek için sıraya dizilmişlerdi bile.

Mola önemliydi otobüs yolculukları için. Saatlerdir bir koltuğa sıkışıp kalmış insan bir an evvel inmek istiyordu. Biraz hava almak, biraz yürüyüp bacaklarını açmak, bir şeyler yiyip içmek gibi bazı ihtiyaçlarını gidermek istiyordu. Kimileri için de yakınları ile telefonda konuşmak için bir fırsat demektir bu.

Dinlenme tesisleri ilginç yerlerdi. Genel itibari ile benzer tasarımlara sahip, içlerinde market, lokanta, tuvalet gibi bölümler barındıran bir nevi *“ihtiyaçhane”*lerdi buralar.

Yanaştıkları yer ortalamanın üzerinde büyüklükte bir tesisti. Tesisin önüne sıra sıra dizilmiş on kadar otobüs ve bir kaç hususi otomobil parketmişti. Ayrıca halen yanaşmak için yaklaşmakta olan birkaç otobüs daha vardı.

Otobüs yanaşırken bir yandan da kapılar açıldı. Gece boyunca ortalıklarda görünmeyen muavinin sesi duyuldu:

“Firmamız otuz dakika yemek ve ihtiyaç molası vermiştir.”

Birkaç yolcu inip de otobüsün koridoru biraz olsun boşaldığında, o da kalkıp ilerledi. Orta kapıdan indiğinde bacalarının sızladığını hissetti.

***

Dinlenme tesisi soğuşu

Evet, böyle bir gerçek vardı. Aylardan, mevsimlerden hangisi olursa olsun, mola yerinin soğukluğu yadsınamaz bir gerçektir! Otobüs içerisinde bunalmış, yarı uykudan uyanmış kişinin yüzüne anında vururdu tokadını! Ekşi sözlükteki bir başlıkta* dediğı gibi; her mevsimde aynı keskinlikteydi. Merdivenlerden aşığı indiğiniz vakit, ince bir titremeyle başlardı her şey ve çok geçmeden tüm benliğinize yayılırdı. O anda, az evel inmek için can attığı otobüse geri dönme isteğı uyanırdı insanda. Ona da böyle oldu, otobüsten indiğinde ürperdi. Kah titreme, kah üşüme. Aylardan temmuzdu ama mola yeri yine de serindi. Bu serinliğe karşın, dinlenme tesisinin önü kalabalıktı. Otobüslerden inenler, otobüslerine binmeye çalışanlar, duvar kenarına dizilip sigara içenler, sohbet edenler, telefonla

*Ekşi sözlük: Dinlenme tesisi soğuşu

konuşanlar... Üşüme kavramı da göreceliydi, bunca adam üşümüyordu demek ki diye düşündü. Burnuna gelen güzel kokular biraz olsun dikkatini dağıttı, gözleme kokusu ile süt mısırın kokusu birbirine karışmış, hoş bir aroma vermişti havaya.

Elleri ile gözlerini ovuşturdu, *“En iyisi içeri geçmek”* diye düşündü.

***

Mola yeri çayı

Bir şeyler atıştırınca, biraz daha kendine gelmişti. Yola çıkarken çok yemezdi, yoksa yol boyunca sıkıntı çekiyordu. Biraz kontrollü açlık daha çekilir bir yolculuğun kapılarını aralıyordu ona. Bugün de öyle yapmış, yola çıkmadan evvel hafif şeyler yemiş ve az sıvı almıştı. Ne zaman sıvı alımına dikat etmese, yolculuka o korkunç gerçeğe yüzleşmek zorunda kalıyordu: molaya dek tuvaletini tutmaya çalışmak! Böyle olmaması için yolculuk sırasında ikram edilen içecekleri bile çoğu kez nazikçe reddederdi.

Açlığı yatışmıştı. Saatine baktı, molanın bitimine daha on üç dakika vardı. Bir çay içmeye karar verdi. Dışarıdaki masalardan birine geçip oturdu ve o meşhur sesi beklemeye başladı. Beklentisi boşa çıkmadı ve hemen arkasından gelen sesle irkildi:

“Yok mu çay içen?”

Sesin geldiği yöne, sol arka aprazına döndü ve elini havaya kaldırarak görevliye o evrensel *“ay”* işareti yaptı. ayı gelince avuçlarının arasına aldı hemen, işte sıcaktı. Bu hissi seviyordu.

ayından bir yudum aldı. *“İşte o klasik lezzet”* dedi. Mola yerlerinin ayı hiç değişmiyordu: pek temizmiş hissi vermeyen bardakta, çok da sıcak olmayan, yüzeyinde çay yaprakçıklarının yüzdüğü, tadı bayat acı ve mutlaka tabağına dökülmüş bir ay! Saatine baktı, otobstekinin aksine molada zaman hızla geçip gidiyordu, yedi dakikası kalmıştı.

“Tuvalete gitmem gerek.” diye düşündü, çayın ücretini masaya bıraktı, hızlı adımlarla tuvaletin yerini gösteren tabelayı aramaya koyuldu.

***

İkram saati

Molanın bitime az bir süre kalmıştı. Elini cebine attı, telefonunu çıkardı, gecenin bu saatinde onu uyandırmak istemediğinden eşine bir mesaj yazdı ve yine orta kapıdan otobüse bindi.

Yerine geçtiğinde otobüsteki yolcular da yerleşmeye başlamışlardı. Çok geçmeden herkes tam kadro yerini aldı, muavin son kontrollerini yaptı, kafaları saydı, şöfore raporunu verdi ve teker teker dönmeye başladı.

Her moladan sonra olduğu gibi, muavin hazırlıklarına başladı, şimdi sıra ikram servisindeydi! Yolcuların en sevdiği anların başında gelirdi bu. Muavin bir yerlerden servis arabasını çıkarıp kurar, ardından genelde orta kapı tarafında yer alan üst raflardan karton kutuları çıkarır, tepsiye sırayla bisküvileri, kekleri, kahveleri ve en son da içecekleri özenle yerleştirir, su ve bazen plastik bazen de karton olan bardakları da

koyduğunda servise hazır olurdu. Elbette bu gösterinin assolisti ısıtıcıdaki sıcak suydı.

Artık hazır olan servis arabası otobüsün en başına götürülür, adından sırayla sağlı sollu yolculara ikrama başlanırdı.

Muavinin hazırlanmasıyla eş zamanlı, yolcular da hazırlıklarına başlardı. Koltuklar dikleştirilir, koltuk arkalarındaki servis sehpaları açılır, muavinin yanlarında belirmesi ve o soruyu sorması beklenirdi:

“Ne alırdınız?”

Çoğu yolcu bu süreçle ilgilenmiyor gözüксе de, aslında birçokları içten içe, kaçamak bakışlar ve göz süzmelerle servis tepsisini keserdi! Acaba ikramda neler vardı? O sevdikleri top şeklindeki keklerden mi, yoksa üzerinde parçacıklar olan portakal jöleli bisküviden mi vardı? Kola, sarı kola, meyve suyu tam kadro yerlerinde miydi?

Servis arabası muavin eşliğinde orta sıralara geldiğinde bu sefer başka bir telaş başlardı: Koladan kalmış mıydı? Çünkü, her firmada olmasa da, bazı küçük ölçekli firmalarda bu ikramlar sınırlı sayıda bulunuyordu. Her çeşitten herkese yetecek kadar yoktu. İsteddiğiniz ürün az evel, belki de en başından bitmiş olabilirdi, ne trajedi!

Servis arabası yaklaştığında servis sehpasını açtı,

koltuğundan doğruldu. Muavinin sorusunu, “*Meyve suyu lütfen*” diye yanıtlarken bir yandan da servis tepsisine göz gezdirdi: Evet, sevdiği bisküviden vardı! Bir paket aldı, sehpayaya koydu, yanına da bardağını. Tuvalet ihtiyacını henüz yeni giderdiğine göre, bir bardak meyve suyundan bir şeycikler olmazdı.

***

Otobüsteki çocuk

Herkes ikramlarını almış ve derhal tüketmişti. Bu sefer de muavinin çöpleri toplama vakti gelmişti. Koridorda ağır ağır ilerleyen muavinin elindeki mavi çöp poşetine tüm yolcular sıraları geldiğinde ellerindeki çöpleri atıyordu.

Bu işlem de sona erdiğinde tekrar otobüsün ışıkları söndü. Gecenin karanlığı mesaisine kaldığı yerden devam ediyordu. Yolcular da uykularını kaldıkları yerden sürdürmeye niyetlenmişler ki gecenin sesizliğini bir çocuğun tiz sesi yırttı. Orta sıralarda, ailesiyle birlikte seyahat eden bir çocuk huysuzlanmıştı. Uyumayı reddediyor ve ağlıyordu. Etraftan gelen yargılayıcı ve tepkili bakışların, karanlığa rağmen farkında olan annenin tüm çabaları faydasız kalıyor, buna karşın ufaklığın sesi gittikçe artıyordu.

Zor bir durum diye düşündü, hem de çok! Her iki taraf için de zordu. Aile için zordu; zaten daracık olan iki kişilik koltukta üç beden yolculuk yapıyorlardı. Çocuk için de zordu; saatlerdir sıcak, karanlık, rahatsız bir ortamdaydı. Aynı zamanda yolcular için de zordu. Hiçkimse ağlayan bir çocukla birlikte bir seyahati sürdürmek istemezdi. Belki de sabaha çok önemli işleri vardı, dinlenmeleri gerekiyordu. Ama ona göre en zoru annenin haliydi. Baba rahattı, çok da rahatsızlık duymuşa benzemiyordu. Orta yaşlı, hafif kilolu ancak buna karşın epeyce bir göbekli olan bu adam, eşinin çocuğunu susturmaya yönelik onca çabasına, arada bir "Şşşşt" uyarıları ile destek veriyordu yalnızca, tabii buna da destek denilebilirse. Anne ise loş ışıkların arasından seçilebildiği kadarıyla kan ter içinde kalmış gibi görünüyordu.

Hem çocuğunu sakinleştirebilmek, hem de diğer yolcuların suçlar bakışlarına göğüs gerebilmek hiç de kolay olmasa gerekti.

Olaylara iyi tarafından bakmak gerekiyordu ona göre, en azından otobüste ağlayan 'tek bir' çocuk vardı. Ya birden fazla çocuk olsaydı? Bir keresinde bir uçak yolculuğunda bir bebeğin ağlaması zincirleme bir reaksiyonu tetiklemiş ve uçak içerisinde bulunan dört-beş kadar çocuğun tümü peş peşe ağlamaya başlamıştı. Neyse ki uçak yolculukları otobüs yolculukları kadar uzun sürmüyordu.

Annenin çabaları sonuç vermiş gibiydi, yirmi dakikalık bir savaşın ardından minik kahramanımız yenik düşmüş ve uyuyakalmıştı. Haliyle diğer yolcular da rüyalar alemine geri dönebildiler.

O mu? O da geri döndü, uykusuz dakikaları saymaya...

***

Otobüs filmleri

Devir artık teknoloji devriydi. Tüm otobüs firmaları, otobüslerinde bu nimetlere yer veriyor ve reklamlarında bunları vurgulayarak müşteri çekmeye çalışıyordu: *“Kablosuz internet hizmetimiz vardır!”*, *“En geniş koltuk arkası ekranlar bizde!”*, *“Her koltukta ikiyüzyirmi volt priz var!”*

Aslında işe de yarıyorlardı, o da bu seçeneklere göre almamış mıydı biletini? İki artı bir koltuklu olsun, telefonu şarj etme imkanı olsun diye bir sonraki otobüsü seçmişti. Hem tek kişilik koltukta gidecekti, hem de uyuyamıyor olmasının verdiği sıkıntıları, izleyeceği filmlerle bertaraf edecekti.

Madem vakit ilerlemiyordu, en iyi vakit öldürme şekli film izlemek değil mi diye düşündü. Önündeki ekranın sağ alt köşedeki dokunmatik tuşuna dokundu:

turuncu renk maviye döndü ve karanlık ekran parlak bir ışığa büründü! Ekran açıldığında klasörleri şöyle bir inceledi: Filmler, müzikler, televizyon, internet. Zaten yolculuğun başından beri müzik dinliyordu, müzik olmazdı. Televizyon? Gecenin bu saatinde ne olabilirdi ki kanallarda? Zaten yol boyunca girip çıktıkları tünellerde de iyi çekmiyordu kanallar, donup duruyordu. İnternet desen o eskidendi, telefonlar varken bu seçenek de cazip gelmedi. Evet, en iyisi yine, en başta ekranı açmasına neden olan 'Film izleme' seçeneğiydi.

Hakikaten teknoloji baş döndürücü bir hızla ilerliyordu. Çok değil, yedi-sekiz sene önceki otobüs yolculuklarında otobüste film izlemek çok daha değişik bir tecrübeydi. Otobüste biri önde, bir ortada olmak üzere iki tane televizyon olurdu, hatta bazı firmalarda halen tüplü televizyonlar vardı. Muavin, şoför mahalinin sağındaki konsoldaki bir kapağı açar, oradaki VCD çalara bir film koyar, ardından televizyonlarda görüntüler akmaya başlardı. Nereden nereye diye düşündü, gülümsedi.

Filmler klasörüne çekinerek dokundu. Çünkü birçok yolculuğu sırasında bu klasör genelde ya eski ve kötü birçok film ile dolu olur, ya da iyi, yeni olsa da sınırlı birkaç adet filmden oluşurdu. Dokunmasıyla klasörün açılması bir oldu. Neyse ki, korkuğu gibi olmadı, klasör dolu doluydu, seçenek çoktu. Kategorilere göz attı: Korku filmlerini sevmiyordu. Komedi filmleri

ise genelde klişe ve saçma konulu oluyordu. Belgeseller evde iyi gidiyordu, yolculukta değil. En çok sevdiği kategori olan “bilimkurgu” yoktu, üzüldü, keşke olsaydı. Macera kategorisine tıkladı, üç film vardı, hoşuna gitmedi. Çizgi filmlerle işi olmazdı. Kala kala elinde “aksiyon” kaldı, umarım burada iyi birkaç seçenek vardır diye iç geçirdi. Ve evet, işte, birbirinden güzel, daha önce izlemediği yedi adet film vardı karşısında. Keyfi yerine geldi.

Kulaklığını müzikçalarından ayırdı, ekranın girişine taktı ve filme tıkladı.

***

Özlem

İşte yine olmamıştı, film izlemesine rağmen ardından uyuyamamıştı yine. Karanlık bir şehirlerarası yoldu bu ve yolu aydınlatan tek şey, otobüsün puslu farlarıydı. Nasıl vakit geçirmeli diye düşünürken, gözü camdaki yol çizgisine takıldı.

Yolun her iki yanında, gecenin karanlığını yararcasına beyaz bir gelincik edasıyla salınıyorlardı. Koltuğu otobüsün sol yanında yer aldığından, sağdaki çizgi görüş açısından uzaktaydı. Olsundu, soldaki gözlerinin önündeydi işte.

Karanlığa rağmen durdurak bilmeden ilerliyordu çizgi. Muhtemelen yeni çizilmişti, hiçbir kesintisi yoktu. Düz çizgileri severdi, kendince yaptığı amatör çizimlerde de çizeceği şeyi bırakıp izlemeye koyulurdu karakaleminin uçundan akıp giden çizgileri.

Yolculuğunun en başından bu yana, kendisine yoldaşlık eden çizgiye baktı yine. Tam bir görev adamıydı bu beyaz yol çizgisi. Öyle ortalarda, göz önünde değildi, yolun en kenarındaydı. Sade, basit ama etkiliydi. Yol ne kadar inişli çıkışlı, dolambaçlı olursa olsun, o hiç bir şeye aldırmadan işini yapıyordu. Dosdoğru bildiği yoldan ileriye doğru uzanıyordu. Onu silmek, kesintiye uğratmak için var güçleriyle uğraşan rüzgarın, yağmurun, tozun toprağın tüm çabalarına karşın bildiği işi yapıyor ve gece yolcularına takip edecekları yolu gösteriyordu. Onları hiç yarı yolda bırakmıyor, o son durağa dek eşlik ediyordu seyyahlara. Hatta öyle ki, son durakta inmiş olsa da yolcu, o devam ediyordu yolculuğuna.

Acaba bu çizgiler de sıkılır mıydı yolculuklarından onun gibi? “Amaan” derler miydi hiç, bırakma istekleri gelir miydi hiç arada da olsa? Başları dönmez miydi sürekli bir sağa, bir sola dönmekten?

Bir de, nasıl çiziyorlardı bu çizgileri? Muhakkak bunun da bir tekniğı, bir yordamı vardı. Peki ilk olarak ne zaman, nasıl ortaya çıkmıştı? Hani ihtiyaçtan doğmuştu bu çizgiler? Havacılık kurallarında olduğu gibi, karayollarınıninkiler de mi kanla yazılmıştı?

Ülkede bol şeritli yollar yapıldığından bu yana, epeyce bir azalmıştı karayolu kazaları, öyle diyordu basın. Hatırlıyordu, üniversite öğrencilik yıllarındaki

seyahatlerinde, dolambaçlı dar yollardan usul usul ilerlerdi otobüsler. Hele dağ yamaçlarındaki tırmanma parkurunun sırası geldiğinde, hız göstergesi düşüyordu onlara yirmilere. Zaten uzunca olan seyahat, daha da uzuyor, onun çilesi de böylelikle hiç bitmiyordu.

O bunları düşünürken, ödeme gişesine geldi otobüsü. Sağlı sollu altı şeride çıkmıştı bu kesimde yol. Yolu enlemesine kesen, epeyce de bir yüksek olan bir kemerin altından çıkan direkler, gişelerin sınırlarını çiziyordu. Altı şerit olduğuna göre, altı tane de gişe olmalıydı, saydı, evet haklıydı. Yolun bu kesimi, gecenin bu saati olmasına karşın gişelerde yavaşlayan araçlar nedeniyle kalabalıklaşmıştı. Otobüsleri bir sıraya yanaştı, hemen sollarında kalan otomobilin arka koltuğundakiler dikkatini çekti. Arka tarafta görebildiği kadarıyla iki yolcu vardı ve evet, ikisi de uyuyordu! Onlar da uyumuştular, bu gece kendisi dışında tüm yolcular uyuyorlardı. Bir uyku partisi vardı ve onu kimse çağırmamıştı!

Birden kendine geldi, başkasının otomobili içerisine bakıyor olmanın verdiği utançla ayrıldı camdan. *“Her zaman eleştirdiğin şeyi neden şimdi sen yapıyorsun ki?”* diye sorguya çekti kendisini, ama yanıt alamadı.

Otobüsü tam da gişeden geçerken, tekrar cama yaslandı. Yol kenarına çekmiş iki otomobilin yanında, birbirlerine sarılan insanları gördü. Belki kavuşma, belki

de veda anı diye düşündü.

Tekrar sarılmanın etkisi geldi aklına, eşini özledi.

***

Tüneller

Sağdan sola dönerken uyandı yine. Yol kenarındaki direkler selamladı onu.

Eskiden, küçükken yolculuklarda yol kenarındaki direkleri sayardı: Bir, iki, üç... İçerisinde bulunduğu araç hızlandıkça, direkler de hızlanıyor, hızla geçip gidiyorlardı gözlerinin önünden. Öyle ki, bir zaman sonra gözleriyle takip edemez oluyordu onları. Hep direkleri saymazdı ama, kimi zaman da arabaları sayardı renklerine göre. Acaba kaç tane beyaz araba görecekti? Ya da kaç tane kamyonu geçebileceklerdi varacakları yere kadar?

Derken otobüs bir tünele daldı. Sokak lambalarının yerini, otobüsün içinden geçtiği tünelin beyaz ışıklı duvarları almıştı. Bu lambalar, yan duvarların üst yarısında yer alıyor ve sıra sıra aralıksız uzanıyorlardı.

Acaba gece gündüz hep açık mıydı bunlar? Öyle olmalıydı. *“Keşke güneş enerjisi sistemine bağlasalar.”* diye düşündü, yedi gün yirmidört saat durmadan yanan bu lambaların tükettiği enerji korkunç olmalıydı! Hele ülkedeki tüm tünelleri düşününce, toplam tüketim miktarı ne kadar olabiir diye düşündü, sonra hesaptan üşendi. Tamam, yolun bu kısmı ücretliydi, daha az evvel gişeden geçmişlerdi ama sonuçta toplanan memleketin parasıydı. Birçok şeyin ithal edildiği ülkede enerji de ithal edilen bir üründü. Ülkenin enerjide dışa bağımlılığını azaltacak önlemler alınmalı, dedi içinden. Yenilenebilir enerji kaynakları son zamanların popüler konularındandı. Gazetelerde, televizyonlarda ve bazen de sosyal medyada sık sık bununla ilgili haber, yazı ve paylaşımlarla karşılaşılıyordu. Belki de sistem zaten bunları karşılamıştı, muhakkak idareciler de bunlara kafa yoruyordu. Otobüs tünelden çıkarken, o da bunları düşünmeyi bıraktı.

Uyuyamaktan müzdarip olan zihni, sürekli bir şeyleri düşünerek meşgul olmak istiyordu. Az önce geride bıraktıkları tüneli düşündü. Tünel açmak zor iş olsa gerekti. Kocaman dağı delmek, birbirinden ağır kayaları un ufak etmek, çıkan hafriyatı nakletmek... Neyse ki bu çağda bunlar eskisi gibi zor olmamalıydı. *“Şimdilerde denizlerin altından geçiriyorlar tünelleri, bu da ne ki,”* dedi içinden.

Yolculukları sevmese de, tünelleri seviyordu. Hele

aracı kendisi kullanıyorsa, hiç sona ermesin istiyordu tünel. Nedenini düşündü, bir insan neden tünelleri severdi ki? Belki de bir nedeni yoktu, olmalı mıydı? Hem demiyorlar mıydı; zevkler ve renkler tartışılmaz diye, işte bu da bir zevkti.

Hayat da tüneller gibiydi ona göre. Bir girişi ve çıkışı vardı. Dört bir yanında onu sınırlayan duvarları bulunurdu. Tekrar tünelin ışıklarına kaydı gözleri. Geçenlerde okumuştı bir haber sitesinde, yeni açılan bir tünelin ışıkları o şehrin futbol takımının renkerindeymiş. Hayat da böyle değil mi zaten, rengarenktir, farklı renkler barındırır hep. Sonra, tünelin bu ışıkları kimi zaman aralıksız yanar, kimi zaman ise arada bu lambaların birkaçı bozulur, ışıkları söner, renkler ortalıktan kaybolur. Hayat da böyle, her insanın yaşam tüneline karanlık, ışıksız, renksiz anlar, bölümler yok mu? Bazen de hayatın tüm ışıkları söner, dipsiz bir karanlığın içindedir artık. Tünel son bulmuştur.

“Sanırım uykusuzluk karamsar yaptı beni.” diye düşündü. *“Her nöbetin bir sabahı olduğu gibi, her tünelin de bir çıkışı var elbet.”* dedi ve ekledi: *“En uzun, dolambaçlı, inişli çıkışlı tünellerin de birer sonu ve çıkışı vardır.”*

***

Yıldızlar

Otobüs camı sahnesinde bu kez gösteri sırası yıldızlarındı. Şehirlerarası yolun karanlığında, bir de yaz gecesi olunca yıldızlar, tüm ihtişamlarıyla oradaydılar!

Şehirde yaşayan insan pek farkında değildi bu güzelliklerin, belki de istese de olamıyordu. 'Işık kirliliği' diyorlardı, geçenki büyük yıldız kayması haberinden öğrenmişti bunu. İkiyüz küsur yılda bir görülen, onlarca yıldız kaymasının olacağı astronomik bir hareketliliğin beklenmekte olduğunu söylüyordu haberlerde sunucu. Nöbet çıkışı kahvaltıya hazırlanırken dinlemişti. Bu eşsiz gösterinin izlenmesini güçleştirdiğinden bahsediyordu şehir ışıklarının. Hatta bu şölen en iyi İç Anadolu Bölgesi'nden izlenebileceğinden, yurt dışından pek çok bilim insanı ve turistin, sırf izleyebilmek adına adını şimdi hatırlayamadığı bir köye kamp kurduğunu da ekliyordu haberine.

Demek ki tıpkı şehirlerin insanları yuttuğu gibi, şehrin yapay ışıkları da doğal güzellikleri hiç ediyordu! Şarkıcı Çelik'in şarkısı geldi aklına: Bu şehrin ışıkları, bir yanar bir söner...

Tekrar gökyüzüne baktı, yıldızlara. Şu karşıdaki, evet hemen şu sol üstteki büyük ayı takımyıldızı olmalıydı. Evet evet, tam bir cezveydi işte. Alttaki parlak olan hangisiydi peki? Demirkazık mıydı? Yok o olamazdı, onun yönü değildi, o kuzeyi gösterirdi yolculara. Ama belki de orası kuzeydi.

Çok garip, diye düşündü. Yönleri bilmediğini farketmiş, hayıflandı. Tam olarak da yönleri bilmemek değildi bu, yön duygusunun olmamasıydı daha çok.

Eski insanlar nasıl bilebiliyorlardı yönleri peki? Evet, daha ilkokulda öğrenmişlerdi: yıldızlar, ağaç kovuklarındaki yosunlar, karınca yuvalarındaki toprak yığınları... Bunlar sayesinde yön belirlenebilirdi. Ama garipti işte, "*Tecrübeli adamlarmış*" dedi. Hayat da tecrübelerin bütünü değil miydi zaten? Onlar, otobüsle saatlerdir gitmelerine rağmen bitmeyen bu yolları kah at sırtında kah yayan, günlerce aşmamışlar mıydı? Gün kararınca çoğu yola devam etmiyor, günün ağarmasını bekliyor olabilirlerdi belki ama hiç mi gece yolculuğu yapan yoktu aralarında?. Kendisi ikibinonsekizin temmuz ayında yönleri tam bilemezken, onlar o zamanlarda nasıl bilebiliyorlardı diye düşündü, eskilere

bir kez daha saygı duydu.

***

Anlaşıldı, tamam

Geçmiyordu vakit. Otobüsün içerisindeki hava gibi, vakit de epeyce bir ağırlaşmıştı. Otobüsün saatine baktı, beşi onbeş geçiyordu. Filmlerdeki denizciler gibi söyledi içinden: “Sıfır beş bir beş.” Sahi, neden böyle okurlardı ki zamanı? “*Zekası en kıt kişinin bile açıkça anlaması içindir herhalde*” diye düşündü. “*Belki çeyreğin ne olduğunu bilmeyen tayfalar vardı vakti zamanında.*”

Daha iki gün öncesinde internette gezinirken karşılaştığı 'Roger that'^{*} teriminin hikayesi geldi aklına. İkinci dünya savaşı sırasında, telsiz konuşmalarında en çok sarfedilen kelime olan ve hayati önem taşıyan 'anlaşıldı' kelimesi için özel olarak, fonetik açıdan gürültüde başka bir kelime ile karıştırılmaması için özellikle seçilen bir kelimeymiş 'roger'. R harfi ile başlamasının da nedeni, 'mesaj alındı' anlamındaki

---

*Anlaşıldı, tamam.

İngilizce 'recieved' kelimesiymiş.

“Adamlar ne kadar planlı ve programlı” diye geçirdi içinden ve devam etti: “Her şeyleri sistemli ve sistemdeki tüm açıkları kapatmışlar. Bir de bize bak, hangi işten nasıl kaytarırım diye kafa patlatıyoruz. Bir işi nasıl yapmam ama yapar gözüdürüm’ün kitabını yazabiliriz. Kuralların arkasını nasıl dolanabiliriz alanında ise dünya rekorları kesinlikle bizdedir.”

Sonra durdu, aralıklı camdan içeri vuran yol aydınlatma lambalarının ışıklarıyla karanlık koltuk arkası ekranında belli belirsiz gözükken suretine baktı. *“Peki ya sen doktor? Sen kimlerdensin?”* diye sordu ve ekledi: *“Olmak istediğin yerde misin?”*

Gerçekten de olmak ya da olmamak mıydı tüm mesele? Ya da düşünüyorsak aynı zamanda varız mı demek oluyordu bu? Düşünüyordu, hem de yolculuğun başından beri, o halde vardı. Ama olmuş muydu? Geçmişe dönse, on sekiz yaşındaki hali ile karşılaşsa, nasıl bir tepki alırdı? Geçmiş, ondaki geleceğini nasıl bulurdu? Memnuniyet mi, yoksa hayal kırıklığı mı olurdu yüzünde geçmişinin? *“Heyt be, bak ne güzel doktor olmuşum”* mu derdi, *“Hani uçak mühendisi olacaktın?”* diye hesap mı sorardı?

Lisedeyken hayali uçak mühendisi olmaktı. Eli çizime yatkındı, durmadan uçak resimleri çizirdi sağa sola. Okul kitaplarındaki tüm boşluklara gidip bakın,

türlü türlü uçak modelleri görürdünüz. Sadece uçaklar mı? Envayi çeşit tank, araba, helikopter... Hepsi oradaydılar. Her çeşitten tasarımı vardı, ama uçaklar başkaydı. Kim bilir, doğduğu şehirdeki jet üssü sağolsun, hergün başının üstünden göğü yararcasına geçip giden savaş jetleri yol açmıştı buna belki de. Ama gelgelelim hayat işte, ya da şimdiki kuşağın dediği gibi “hayaller – hayatlar”.

Evet, o yaşlarında arzuladığı mesleği yapıyor değildi. Ama zaten kaç kişi lisede hayalini kurduğu mesleğe kavuşabilmişti ki? Uçak mühendisi olamamış, adeta aşık olduğu o uçaklara dokunamamıştı belki ama pek çok liselinin hayallerini süsleyen başka bir mesleği yapıyordu, doktordu. Doktor tabirini pek sevmiyordu aslında, hekim demek daha çok hoşuna giderdi. Mesleğini bir zanaat olarak görür ve 'hekimlik' isminin bu duruma daha çok yakıştığını düşünürdü.

Peki gerçekten bir zanaat miydi yaptığı iş? Öyleydi tabii. Yanyana dizilse metrelerce uzunlukta olacak notları hatmetmiş, teorik yükü donanmışlardı. Ama neticede mesleği temelde bir usta-çırak ilişkisiydi.

Aslında yaptığı işi seviyordu, branşını da isteyerek seçmişti. Hatta akademisyen olma amacındaydı, ama memlekette hemen her alanda kendini gösteren o kokuşmuş, o çürümüş çarpık ilişkiler ve çıkar yumakları, ne yazık ki onun branşına da sığramıştı. Hele birkaç ay

kadar öncesinde, en güvendiği isimlerden gelen o beklenmedik hareket, tüm inancını yerle bir etmiş ve içindeki mesleki aşkı öldürmüştü!

O da üzerinde çalıştığı vakaları, makaleleri ve diğer akademik işleri olduğu gibi bırakmış, hayallerini de rafa kaldırmıştı. Düz uzman olacaktı artık. Herkesin nedense hiç de yadırgamadığı, fısıltılarla yadırgayanların ise bir şekilde gelecek ve mevki kaygısıyla buna ses çıkaramadığı bu kirli dünyadan sıyrılacaktı. Kulağa hiç de fena gelmiyordu, *“Yamuk olacağıma düz olmak daha iyidir”*, dedi.

Birkaç günden sonra, yaptığı işleri bırakmanın verdiği boşluğa düşmüştü. Bu tıpkı şu duruma benziyordu. Hani üniversite sınavına hazırlanırsınız, çalışırsınız, çalışırsınız, sınava az bir süre kala ise ivmenizi artırıp zirve yaparsınız. Sınav günü gelip geçer, ama beden alışmıştır artık, bir nevi otomatığe bağlamışsınızdır. Sınavın ertesi günü de test çözersiniz gelir ya işte, bu da onun gibiydi.

Kendine başka meşgaleler bulacaktı, hem böylelikle kendisini başka alanlarda da geliştirme fırsatını elde etmiş olacaktı. Popüler bir kodlama programı kursuna kaydoldu, üzerinde birkaç gün çalıştı. Bu dili öğrenecek, kendi uygulamasını yazacaktı. Peki nasıl bir uygulama olacaktı bu? Düşündü, taşındı, bulmuştu galiba. Branşına yeni başlayacak

meslektaşlarını bazı konularda mobil cihazlar üzerinden eğitebilirdi. Sonra durdu ve dedi: *“Bak işte, duramıyorsun değil mi iki dakika? Hem meslekten soğudum diyorsun, hem hala mesleğini düşünmeye devam ediyorsun!”* Güldü sonra, *“Mesleki deformasyon tam olarak da böyle bir şey olmalı.”* dedi.

Çok geçmeden nöbetler yoğunlaştı, bu planı da haliyle biraz sekteye uğradı.

***

Beş dakika beş dakikadır

Otobüsün hızı bir kez daha kesildi, “Acaba mola mı verecek?” diye düşündü. Ama son molanın üzerinden çok da bir vakit geçmemişti henüz, bunun için erkendi.

Karşı camdan dışarı bakınca bir otogara geldiklerini farketti. Sanırım yolcu alacaklardı, belki de inenler olurdu. Ne şanslılardı, ne güzel, yolculukları bitmişti bazılarının.

Otobüs perona yanaştı, kapı açılırken yine muavinin sesi duyuldu:

“Aksaray yolcuları kalmasın!” ve ekledi:

“Kalan yolcularımız inmesin, hemen hareket edeceğiz.”

Ama bizim insanımız durur muydu hiç? Hiç takar mıydı kuralları? Beş dakikalığına da olsa dışarı çıkmak cazip gelmiş olacak ki muavinin uyarısının hemen akabinde, otobüsün neredeyse yarısı aşağı inmişti.

İnenlerin kimi telefonuna sarılıyor, kimi sigarasını yakıyor, kimi de koşar adımlarla kendisine ekstra bir ihtiyaç molası yaratmaya çalışıyordu.

Sigara içenlere baktı. Yedi-sekiz kadar yolcu, aralıklı olarak dizilmiş ve otobüsün etrafını sarmıştı. Ön tarafa yakın olanlar adeta herketeye yatmış, şöforün binişini kolluyorlardı. Tiryakilerin istisnasız hepsi, hızla nefesler alıyorlardı sigaralarından. Çok değil on gün kadar önce olsa, o da onlarda biri olurdu şüphesiz. Fakülteye başadığı ilk sene düşmüştü bu tuzağa. Bazen sigara içmekten büyük keyif alıyor, bazen de ölesiye nefret ediyordu. Defalarca bırakmayı denemişti, denemişti de her bir seferinde başarısızlığa uğramıştı, her seferinde yine o lanet beyaz çubuk kazanmıştı. Her türlü sünenü denemişti yöntemlerin: bant, sakız, kitap, video... Ama olmamıştı işte bir türlü. Her seferinde mutlaka bir bahanesi oluyordu. *“Ama sınavım var.”*, *“Bunu kutlamalıyım.”*, *“Şu dişimin ağrısı bir geçsin de hele.”* gibi gibi türlü nedenler işte. Bir şey hem hüzünlü hem de mutlu anlarınıza eşlik edebilir mi? Ne kadar saçma! Ama bu bir bağımlılıktı ne yazık ki. O ünlü, bir saatlik sigarayı bırakma eğitimi videosunda dedikleri gibi, içinizdeki 'nikotin canavarı' aç kalmamak adına her türlü bahaneye sığınıyor, her türlü kötülüğü tezgahlıyor ve sizi bir şekilde avuçlarında tutuyordu. Hekim olmak da fayda etmiyordu buna, sonuçta ambalajınızı kazıdıklarında geriye kalan bir ademoğluydu ve her ademoğlunun

zaafları vardı!

Neden sonra, eşinin de ısrarlarına dayanamayarak bir kez daha denemeye karar vermişti. Önceki yediyüzonbinyüzkırkseviz denemesinin başarısız oluşuna aldırmadan, söndürdü son sigarasını ve telefonuna yüklediği 'sigarayı bırakma' uygulamasını kurdu.

Bu kez işe yaramış görünüyordu, ilk başlarda "Bugün üçüncü gün." diye saysa da, birkaç gün geçmeden hiç istek kalmamıştı içinde. Artık günleri saymadığını farketti, sevindi.

Otobüs şöforünün koltuğuna geçmesiyle gözcü olan attı sigarasını ve ileri atıldı. Onu gören diğerleri de birer ikişer söndürdü sigaralarını ve otobüs kapısına yanaştılar.

Son binen inatçı çıktı, merdivenlere ilk adımını atmıştı ki elindeki sigarasından son bir nefes daha aldı, sigarasını attı ve diğer adımlarını da sıraladı. Ama ciğerlerindeki duman bitmemişti hala, otobüsün içine kadar geldi. Çok geçmeden en arka koltuklardakiler bile aldı bu kokuyu. Hayret, o da rahatsız olmuştu, "Yoksa içerken ben de mi böyle kokuyordum?" diye iç geçirdi.

***

Tıkırtı

Tam yeni yeni dalmıştı ki bir tıkırtıyla irkildi, aslına bakılırsa tıkırtı değil, tam anlamıyla esaslı bir patırtıydı bu! Bir şey ya da şeyler düşmüş olmalıydı. Kafasını kaldırdı, sesin geldiği yöne doğru doğruldu. Üç ön çapraz sıradaki bir yolcu, eğilmiş yerde bir şeyler arıyordu. Panik hali onca mesafeden belli oluyordu. Otobüsün yarı loş ışıklı karanlık koridorunda el yordamıyla gezindi ve sonunda aradığı şeyi buldu! Tahmin ettiği gibi, telefonunu düşürmüştü. Karanlıkta seçebildiği kadarıyla, yirmili yaşlarında, ince yapılı genç bir kızdı. Eline alır almaz, telefonunu şöyle bir evirdi, çevirdi, inceledi. Ardından tek ve kuvvetli bir nefesle üfledi. Telefonunun ekranını incelemeye başladı, evet, şanslıydı, ekranı sağlamdı. Üstelik telefonu çalışıyordu, ya da en azından ışığı hala yanıyordu. Birkaç kez daha üfledikten sonra, ekranı kaydırarak bir şeylere daha

baktı.

Rahatladığı her halinden belli oluyordu, telefonunu iki eli arasına aldı ve tekrar uykuya daldı.

Telefon, daha doğrusu cep telefonu günümüz insanı için birçok şeyden daha önemli hale gelmişti. Eskiden sabit telefonlardan yapılan aramalar, şimdilerde cep telefonlarında her an yanımızdaydı. Üstelik, mobil kavramının getirmiş olduğu bu hareket hali, herkesi her an daha bir ulaşılabilir kılmıştı. Peki bu iyi bir şey miydi? Yani her an ulaşılabilir olmak gerçekten iyi bir şey miydi ya da gerçekten gerekli miydi? Eskiden, ev telefonları aranır, kişiye ulaşamazsa o iş orada kalırdı. Şimdi ise aradım açmadınlar, neden geri dönedinler insan ilişkilerini epeyce etkiler hale gelmişti. Dahası, aranabilirliğin bir sınırı veya zamanı yoktu artık! Sadece arama değil, teknoloji ile birlikte yazılı iletişim ve anlık mesajlaşma kavramları da hayatlarımıza dahil olmuştu. Üstelik, atılan mesajı açıp görse, ama geri dönmesen bu kez *“Gördün ama neden geri dönmedin?”* türünden soru ve sorunlarla yüzleşmek işten bile değildi.

Bu kadar rahat ulaşılabilirliğin sonuçları da göreceliydi aslında. Acil durumlarda çok ama çok işe yarayan bu durum, kimi hallerde ise can sıkıcı olabiliyordu. Özel yaşam ve kişisel alan kavramlarının sınırları ise şimdilerde giderek daralmıştı.

Bu yakınlaşmaya karşın, insanlar birbirlerine daha

uzaktılar aslında. Yol boyunca, yolculuğun en başından itibaren gördükleri, aslında her gün şahit olunan ve artık çok da yadırganmayan şeylerdi. Yol boyunca hemen her yaştan herkes, ellerindeki ekranları giderek büyüyen telefonlarına gömülüyor, boş vakitlerini her şeyimiz olan bu aletler ile geçiriyorlardı. Eskiden, yanındaki yolcu ile türlü sebeplerden başlayan ve giderek koyulaşan muhabbetler artık telefonların gölgesinde kuru bir merhabadan öteye gidemiyordu.

Bu kolaylıklar teknolojisi, insan ilişkilerini tümüyle bitirmiş miydi? Şehirlerarası yolda şebekenin çekmediği anlarda bile, ademoğlu muhakkak o ekranda yapacak bir iş icat edebiliyordu. Belki de, o eski muhabbetlerin anılardaki yerleri çoktan ayrılmıştı bile.

***

Zinciri kırma

“Otobüs şu anda doksan kilometre hızla gidiyor olsa, iki saatte yüzseksen eder. Arada hızı düşse, ortalaması seksen olsa, yüzaltmış eder. Off, daha çok var!”

Yine hesaplarken buldu kendisini. Yolculuklarında ara sıra bu şekilde hesaplar yapardı. Özellikle sağ taraf cam kenarında oturduğunda, ne zaman bir tabela görse, tabeladaki kilometre bilgilerinden hesaba girişirdi. Ama bu kez sol taraftaydı, dolayısıyla hesabı daha bir faraziydi.

Artık günlerden pazar olmuştu. Bugün, haftabaşı başladığı çevrimiçi ücretsiz kursların sınav günüydü! *“Neredeyse unuttuyordum!”* dedi.

Kendisi başka alanlarda geliştirmeye karar verdiğinden beri, internet üzerindeki kurslara göz atmaya başlamıştı. Aslında yüz yüze eğitimin çok daha

etkili olduğunu düşünüyordu ama ne yazık ki çalışmakta olduğu kentte bu tarz imkanlar neredeyse hiç yoktu. O da internet üzerinden birkaç kurs buldu. Keşfetiği sitede ilgisini çeken pek çok eğitim vardı, ama bir seferde en fazla iki kurs alınabiliyordu, o da iki tane seçmişti içlerinden: Yazarlık ve senaryo yazarlığı.

Tam da başka uğraşlar edinmek istediği bir dönemde bu konuların denk gelmesi büyük şanstı. İlk kursun konularını tamamlamıştı ama ikincisini yetiştirememişti. Neyse ki sınav süresi gece yarısına kadardı, *“Bir şekilde yetiştirebilirim sanırım.”* diye düşündü.

Okumayı seviyordu, bir şeyler okumak iyi gelmişti. Nöbetlerden, ev işlerinden, günlük koşuşturmalardan arta kalan zamanlarında okumaya çalışıyordu artık. Aradığı motivasyon kaynağını da YouTube'da bulmuştu. Bu popüler video paylaşım sitesindeki kanallara göz atarken, Barış Özcan* ile tanıştı, daha doğrusu kanalıyla karşılaştı. Videolarına göz gezdirirken bazıları ilgisini çekmişti. Ne diyordu birinde:

“Zinciri kırma!” Bu hoşuna gitmişti. Ağzına sağlıktı, çok da güzel anlatmıştı Barış Bey.

Evet, zinciri kırmamalıydı. Kodlama dersinin başına gelenleri hatırladı, zinciri kırdığını farkettiler. Karar verdi, bundan sonra bu zincir kırılmayacaktı!

---

*YouTube kanalı: Barış Özcan.

***

Yeni bir hobi

Yol bitmiyor, o beklenen bir sonraki mola gelmek bilmiyordu. Geçen gün okuduğu kitaptaki* reklam senaryosundaki gibi ayağa kalkıp, hızlı adımlarla Őofor koltuğuna dek ilerleyip, “Mola yol mu mola?” diye soramazdı elbet. Üstelik gecenin bu saatinde muavin de ortalıklarda görünmüyordu. Kendisini saatler öncesindeki ikram serisinden bu yana gören olmamıştı.

Bu sıralar yeni bir hobi edinmiŐti, kitap okumak! Yeni bir hobi gibi ama aslında çok da yeni değil. Günlük koŐuŐturmaların ve günümüz teknolojisinin insana unutturduğu eski bir dost gibi, yıllar öncesinden kalan, mahalledeki çocukluk arkadaŐı gibi.

Kitap okuma alıŐkanlıėı, unutulmaya yüz tutmuŐ nostaljik bir uėraŐ olarak algılanır olmuştu. Gerçi

---

*nsz Youtuberın Günlüğü, Miyase Sertbarut

insanlar artık hiç bir şeyi okumuyorlardı. Üşengeçlikten midir, günlük hayatın koşuşturmacalarından mıdır bilinmez ama, okumayı bırakmıştı ademoğlu. Gazete okumaz olmuştu insanlar, bu bir yere kadar anlaşılabilirdi. Devir teknoloji devriydi ve neredeyse her şey dijitalleşmişti. Gazeteler de internet üzerinden, mobil cihazlardan bile rahatlıkla okunabilir haldeydi. Hatta öyle ki, daha geçen gün ülkenin büyük gazetelerinden biri kağıt baskıya son vermiş, yayın hayatını tamamen dijital ortamda sürdürme kararı almıştı. Ama sadece bu değildi ki, insanlar adeta okumayı bırakmışlardı. Mesela hastanede kimse yön tabelalarını dahi okumuyordu: “Laboratuvar nerede?”, “Tuvalet ne tarafta?”, “Yoğun bakıma nasıl gidebilirim?” soruları rutin haline gelmişti. Gün içerisinde bu tür sorularla o kadar çok muhatap olur hale gelmişti ki, kimi zaman hekimlik görevini yapamamaktan şikayetçi oluyordu.

Muhtemelen kitap okumamaktan, günlük konuşma dili birkaç yüz kelime ile sınırlanmış haldeydi. İnsanlar zaten az olarak kurdukları sosyal ilişkilerinde, döndürüp dolaştırıp hep aynı sözcükleri kullanıyordu. Sosyal medyanın da etkisiyle, yeni yeni sözcükler türemişti. Yeni nesil, acayip acayip kelimeler ve kısaltmalar kullanır olmuştu. Dilimizin en temel dilbilgisi kurallarına dahi uyulmuyor, bu konuda hassasiyetlerini dile getiren kişiler ise yadırganıyordu. *“İşte hep bundan, okumamaktan, konuşmamaktan, düşünmemekten,”* diye iç geçirdi. Oysa

kitaplar, yol çizgileri gibi hep yol gösterici olmuşlardı ademoğluna. Sorduklarınızın, hatta daha fazlasının yanıtını alabilirdiniz onlardan. Sizinle dertleşirler, sizi dinlerler ve en değerli varlığınızı kullanmaya iterlerdi sizi: Aklınızı!

Ne mutlu ki, son bir aydır tekrar kitaplara merak salmıştı. Evlerinde, çalışma odalarının bir köşesinde kendi çaplarında bir kitaplıkları vardı. Kitaplar onu çağırdığından beri, onlarla eskisine göre daha çok haşır neşir oluyor, alışveriş merkezlerine gittiğinde kitapçılarda daha çok vakit geçiriyordu.

Okumaktan, daha doğrusu mesleki alanı dışı konuları okumaktan büyük keyif alır olmuştu şimdilerde. Dahası, okumanın yanında yazmak üzerine de ilgi duymaya başlamıştı.

Eskiden de yazardı ara sıra, hoşuna da giderdi. Ortaokul ve lise yıllarındaki kompozisyon derslerindeki notları hep iyiydi, hatta çoğu kez sınıftaki en yüksek notlardı. Acaba tekrar başlayabilir miyim diye düşünüyordu. Madem günümüz teknoloji ve kolay ulaşılabilirlik çağı, bunun da bir kolaylığı olmalıydı. Son haftalarda yazmak ve yazarlık kavramları üzerinde okuyordu, araştırıyordu, izliyordu. Son zamanlarda mesleği hakkında zaman zaman hissettiği bıkkınlık ve umutsuzluk hislerinin bir etkisi miydi bu, tam olarak emin değildi, ama olabilirdi de. Senelerce tıp üzerine

eğitim almış olan bir insan, doktorluktan başka ne yapabilirdi ki? Ama demiyorlar mıydı, tıp fakóltesinden her şey çıkar, arada bir de doktor çıkar diye. Hem yaşının otuzbeşe yaklaşmasının bu tarz bir uğraş edinmesine ne gibi bir manisi olabilirdi? Ayrıca doktorlar hep yazardı, s¼rekli yazıyorlardı. İşe gittiğinde dosyaya yazıyor, sisteme not yazıyor, reçete yazıyor, rapor yazıyor, dilekçe yazıyor, tutanak yazıyordu. İş dışında da tıbbi makale yazıyordu.

Demek ki hep yazıyordu, belki de artık başka bir şeyler yazmasının vakti gelmişti.

***

Ben de yazabilir miyim?

Ben de yazabilir miyim diye düşünüyordu işte son günlerde, kafasını bu soru kurcalıyordu. Eskiden bazı denemeleri olmuştu. Ortaokulda vergi haftasındaki şiir yarışmasına katılmıştı, tam on kıtalık bir eserle! Tabii derecenin yakınından bile geçememişti ya, neyse. Hem sonra, kardeşi için birkaç adet kısa öykücük de yazmıştı, üstelik muhattabı tarafından da epeyce beğenilmiş ve bir öpücükle ödüllendirilmişti. Yıllar sonra, birkaç kısa şiir de kaleme almıştı eşinden uzak kaldığı günlerde. Fakat bu kez daha büyük ölçekli bir şey istiyordu, ve daha uzun soluklu.

Yazma konusunu o kadar önemsemişti ki, bu konuda internet üzerinden birçok kitap sipariş etmiş, okumaya da başlamıştı.

Dahası, YouTube üzerinden bu konuda videolar

izliyor, yeni kitap yazan genç yazarların röportajlarını takip ediyor, notlar alıyordu. Blog olarak adlandırılan internet güncelerinin de bu konudaki faydaları yadsınamazdı. Okudukları ve izledikleri ona umut vermişti. Gençecik insanlar yazmışlar ve yazar olmuşlardı. Her yazan yazar olur muydu, ya da her yazana yazar denilebilir miydi? “Neden olmasın?” diye düşündü. İçeriğinden bağımsız, emek sarfediyor, vakit harcıyor ve ortaya iyi ya da kötü bir eser koyuyorlardı. Hem neye göre, kime göre iyi-kötü? Bu ayrımı kim yapıyordu? Bu kavramlar da göreceli değil miydi sonuçta?

Arz talep yaratıyordu. Bu genç yazarlar eserlerini tanıtıyor, bir sonraki kitaplarının hazırlıklarından bahsediyor ve katıldıkları kitap fuarlarındaki izlenimlerini aktarıyorlardı. Teknolojinin her şeyi bu kadar kolaylaştırdığı bu dönemde, yazmak ve bunları paylaşmak da eskisi kadar zor değildi.

Yazmaya başlarsa, bunları kendisine mi saklayacaktı, yoksa birçoğunun yaptığı gibi paylaşacak mıydı? Neden paylaşmasındı ki? Paylaşmanın çeşitli yolları vardı. Kendisine bir blog sitesi açabilir, yazılarını internet üzerinden yayınlatabilirdi. Ya da sosyal medyada paylaşabilirdi. Kim bilir, belki de kitap haline getirebilirdi.

Kitap bastırmak fikri çok uçuk geliyordu ona, ama

bunu da araştırmıştı bile. Hangi aşamalardan geçilecekti, hangi yol izlenecekti, hangi hazırlıklar yapılacaktı, maliyeti ne olacaktı? Hepsini bir bir okumuş ve kendince çıkarımlar yapmıştı. Günün birinde, elinde kendi kitabıyla hayal etti kendisini. Gülümsedi. İşini bırakmış, bir kitap kafe açmış, bir yandan kahvesini yudumlariken bir yandan da müşteri değil de misafir olarak adlandırdığı insanlarla koyu bir sohbete girmişti. Kafasını iki yana salladı, meyleğinden ayrı yapabilir miydi, emin olamadı.

Hayal etmek güzeldi, ama emek olmadan da yemek olmuyordu maalesef. O halde bir an evvel yazmaya başlamalıydı, üstelik madem uyuyamıyordu, bu yolculuğu sürdürmekten başka da bir çaresi yoktu, işte Şimdi hemen yazmaya başlayabilirdi!

İlk baştaki sorusunu düşündü: *“Ben de yazabilir miyim?”* Kapadı gözlerini, derin bir nefes aldı ve yanıtladı: *“Ben de yazabilirim!”*

Ama nasıl yapacaktı? Gece, otobüs karanlık, kağıt kalem yok. Olsundu, çıkardı telefonunu, yazmaya başladı. Peki ne yazacaktı? Düşündü, düşündü ve aklına bir fikir geldi! Bu yolculuğun başından beri yaşadıklarını, gördüklerini, hissettikleri ve düşündüklerini yazacaktı. Evet, parlak bir fikir gibi gelmişti, üstelik ilginçti de!

yksne bir isim düşünmekle işe koyuldu, buldu da. Madem bu bir yolculuktu ve bu hikaye bu yolculuğa

aitti, ismi de ona göre olmalıydı:

*"OTOBÜSTE UYUYAMAYAN ADAMIN YOL
NOTLARI."*

***

Molaya hiç gerek yok

Yazdıkça yazası geliyordu. Kelimeler birbiri ardına içinden dökülüyor, ilkokulda tenefüse çıkan çocukların neşesiyle birbiri ardına sıraya girip cümeleri oluşturuyorlardı!

Düşünmesine gerek kalmadan, on saati aşkındır sürdürdüğü yolculuğunun her anı, film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor ve parmak uçlarından telefonunun ekranına yayılıyordu.

Aklına gelenleri not alıyordu telefonuna. Durmadan yazıyordu. O anda artık yolculuğunun eskisi kadar sıkıcı olmadığını farkettiler, şaşırıldı. Önceden geçmek bilmeyen dakikalar, şimdiyse yüz metre yarışının son düzlüğündeki atletler gibi depara kalkmıştı! Evet, kural yine şaşmaz bir biçimde işliyordu: Keyifli dakikalar çabuk geçer!

Yazmasına hiç bir şey engel olsun istemiyordu, telefonun şarjının bitmesi kabul edilemezdi. Neyse ki tekli koltuğu prizliydi, hemen şarj aletini çıkardı, gerekli bağlantıyı yaptı ve işlem tamamdı. Şarj problemi de ortadan kalktığına göre, artık mola vermeksizin yazabilirdi. Ne garip, gelişini dört gözle beklediği mola kavramı bile önemini yitirmiş, hatta bir düşman olmuştu.

Kelimeler cümlelere, cümleler paragraflara karıştı. Parmaklarının acısıyla duraksadı. O kadar çok yazmıştı ki, tendonlarındaki sızıyı hisseder hale elmişti. Kendisi değil ama, parmakları mola istiyordu.

Doktoru ya, aklına geldi, bu durumun da bir tanısı vardı elbette! Popüler anlık mesajlaşma uygulamasının yarattığı mesaj yazma çılgınlığı sonrasında iyice ayyuka çıkan bu duruma bazı otörler "*Vatsapitis*" diyordu.

Bu şekilde bir hasta karşısına gelse, "*Bir süre yazmaya ara vermeniz gerek*" derdi. Ama heyhat, şu anda bu uyarıyı kendisine yapası gelmiyordu.

Ama ağırları biraz daha artınca, "*En iyisi biraz ara vermek.*" diye düşündü, telefonunun tuşuna bastı, ekran karardı.

***

Yine mi Murphy?

Biraz mzık dinlemek iyi gelebilir diye düşündü. Hem belki biraz daha düşünmesine fırsat yaratabilirdi bu durum.

Mzık dinlemek de, tıpkı sarılmak gibi iyileştirici bir etkiye sahipti. Direkt olarak insanın o andaki halet-i ruhiyesine etki eden bir melodi, hayatın o anını bir mzık klipi tadında yaşamanıza olanak verebiliyordu. Öyle ya, mzık ile terapi diye bir uygulama dahi vardı, hem de bu durumun tarihi bir geçmişi dahi bulunuyordu. Osmanlı döneminde, musiki ile hastaların tedavi edildiği merkezlerin varlığını okumuştu fakültenin ilk yıllarında. *“Bak işte, eskiler yine haklı çıktı”* dedi ve gülümsedi.

Elini çantasına götürdü, kulaklıklarına uzandı. Ama o da ne, Murphy yine iş başındaydı! En ihtiyaç duyduğu anlarda olduğu gibi, kulaklıklar yine dolaşmıştı! Bu bir

tesdüf olamaz diye düşündü. Gerçekten de, bu insanlığın evrensel sorunlarından biriydi. Bu durumun da bir bilimsel açıklaması yok sanıyorsanız, yanılıyordunuz.

Bundan yaklaşık oniki sene evvel, matematikçiler tarafından yapılan bir araştırma* ile bu durum açıklanmıştı. Tam üçbindört-yüz-on-beş farklı deneyin sonuçlarını kapsayan bu çalışmada, kırkaltı santimden küçük kabloların karışma ihtimali düşükken, kablo uzunluğu arttıkça kablonun karışma ihtimalinin de arttığı saptanmıştı. Öyle ki, iki metre uzunluğundaki bir kablonun karışma ihtimali yaklaşık olarak yüzde elli olarak bulunmuştu. Ne oran ama, tam olarak yüzde elli! Karışmama ihtimali yok gibi bir şeydi, o kadar ki Murpy'nin bu kez yorulmasına hiç gerek kalmayacaktı. İyi ama, onun kulaklığı o kadar uzun sayılmazdı. Fakat sevinmesi için henüz erkendi, çalışma bir saptamada dha bulunmuştu: Standart kulaklık uzunluğu için de bu oran hemen hemen aynı saptanmıştı!

“Neyse ki bu sefer Murphy değil, bilimmiş” dedi.

---

*Dorian M. Raymer, Douglas E. Smith. Spontaneous knotting of an agitated string.

***

Ne farkeder?

Sonunda olmuştu, dolaşan kulaklıklar çözülmüş, müzik çaların ışığı yanmaya başlamıştı. Son günlerde yeni keşfettiği parçanındı sıra: Ne farkeder?*

Melodinin eşliğinde başını cama yasladı. Gözleri, artık yavaşça sökmeye başlamış şafağın doldurduğu ufka takıldı. İşte, yeni bir gün başlıyordu. Gecenin karanlığının saltanatı sonra ermiş, mekanın sahibi olan güneş, ilk ışıkları ile karanlığı delmeye başlamıştı. Karanlık gerçekte var mıydı, yoksa sadece ışığın yokluğu muydu? Yoksa bu kavramlar da mı göreceliydi? Bu kural diğer kavramlara da uygulanabilir miydi? Mesela, mutluluk mutsuzluğun yokluğu muydu, yoksa mutsuzluk mu mutluluğun yokluğuydu?

Birkaç dakika daha dipsiz düşüncelerle meşgul

---

* Yüzyüzeyken konuşuruz – Ne farkeder?

olduktan sonra şarkının değişmesi ile dünyaya döndü. Az evvelki şarkıyı gerçekten çok sevmiştı, müzikçaların geri tuşuna bastı, o güzel melodi tekar başa sardı.

Bir yandan camdan loş ama yine de halen karanlık olan geceyi izlerken, bir yandan da melodiye kaptırmıştı kendini. O kadar ki, hiç farkında olmadan eli ses tuşuna gitmiş, ses düzeyini birkaç tık daha yükseltmişti.

Bu 'tık' kavramı da ilginçti. Son zamanlarda ülkece bir ölçü birimi olarak kullanılıyordu: *“Şunu bir tık yukarı alabilir miyiz”, “Abicim arabayı bi tık öne alsan da biz de geçsek”* gibi. İlk ne zaman ortaya çıkmıştı, o bunu ilk ne zaman duymuştu hatırlamıyordu. Ama görüyordu ki, eleştirdiği yeni kuşak gibi o da, bu tarz söylemleri kullanmaya başlamıştı. *“İnsan kınadığını yaşamadan ölmezmiş,”* sözü aklına geldi ve dedi: *“Eskilerin haklılıkları bi tık daha arttı.”*

Bunları düşünürken, favori şarkısı yine araya kaynamıştı. Şarkıyı başa sararken, bir taraftan da bu şarkıyı melodisi için mi, yoksa sözleri için mi sevdiğini düşündü. Parçaların söz ve müzikleri bir bütün müydü? Tamamlıyorlar mıydı birbirlerini? Yoksa kimi zaman sözler, kimi zaman melodi mi öne çıkıyordu? Cevap verdi: *“Hepsi.”* Evet, hepsi geçerliydi, bazı şarkıların sözleri oldukça anlamlıydı, o kadar ki diline dolandıkları oluyor, gün içinde birçok kez mırıldanırken buluyordu kendini. Bazı şarkıların da ezgisi hep kulaklarındaydı.

Ama bazı şarkılar vardı ki, söz ve müzik biraraya geldiğinde gerçek bir şaheser olup çıkıyorlardı! Böyle birkaç adet favori parçası da vardı.

Şu anda dinlemekte olduğu şarkıda diyordu: *“Dolandım bütün gece....., ne farkeder?”*, tıpkı onun gibi. Bütün gece dolanmıştı, şehirlerden şehirlere, sağdan sola, soldan sağa... Bitmemişti yolculuk, geçmemişti zaman. Ama neden sonra, bir fikir yolu açmış, ona kurtuluşu göstermişti.

Hani derler ya, *“Dünya’yı böyle fikirler kurtaracak,”* diye, işte onun bu sıkıntılı gecesini de bu fikir kurtarmıştı! Peki sadece bu gecesini mi? Eğer süreklilik sağlayabilirse, üşengeçlik yapmazsa, eğmezse boynunu günlük hayatın rutinlerine, neden olmasındı? Neden yazmaya devam etmesindi? Üstelik bundan sonra zinciri bir daha asla kırmayacaktı.

Gecenin sonlarında yazmaya başlamış, yazmış, yaşmış ve en sonunda bu yazmalar güneşi getirmişti. Yeni gün; yeni umut, yeni bir başlangıç demektir.

Şarkı haksız çıkmıştı: Ne farkeder değil, çok şey farkeder olacaktı!

Karar verdi, yazmaya devam edecekti. İlk fırsatta, telefonuna kaydettiği notlarını derleyecek, onları bir araya getirecek ve bu gecenin hatırasına öyküleştirecekti. Bu uzun gecenin mutlaka bir öyküsü olmalıydı ve olacaktı da! Kimbilir, belki bu ilk kıvılcım olacak, günler

günleri getirirken bu öyküler de yenilerine ilham olacak, damlalar denize, denizler de okyanuslara dönüşecekti. Nasılsa kimi fikirler çağ açıp çağ kapatabiliyorsa, içinden geçenleri yazıya dökme fikri de onun için yeni bir çağın habercisiydi.

İçinde yeni bir ümidin filizlendiğini hissetti, göğüs kafesinden başlayan sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Fikrini eşiyile paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Sabahı ipe çekmek için bir nedeni daha vardı artık! Günün ilk uygun vaktinde, bu fikrini eşine anlatmak için bir haberci güvercin uçuracaktı gökyüzüne!

***

Gelecek çok mu yakın?

Tekrar yazmaya başlayalı çok olmamıştı ama bir kez daha ara verdi. Ne yapabilirim diye düşünürken bir yerleşim yerinden geçtiklerini farkettiler. *“Hat çekiyordur artık.”* diye geçirdi içinden. O halde bir kaç video izleyebilirdi. Telefonunu çıkardı, kilidini parmak iziyle açtı. *“Tıpkı eskiden izlediği bilimkurgu filmlerindeki gibi”* dedi. Küçükken de bilim kurgu filmlerini pek bir severdi. O zamanlar filmlere bu kadar kolay ulaşılıyordu. Orta halli bir işçi babanın çocuğuydu. Öyle sinemada falan film seyretmek ne mümkündü? İlk sinemaya gidişini hatırladı, galiba ilkokul dördüncü sınıftaydı. Sevimli hayaleti izleyeceklerdi ablasıyla birlikte. Sinemaya girişlerini, gişeden bilet alışlarını, koltuklarına geçip oturuşlarını anımsadı. Güzel günlerdi.

Memleketine dört ay önceki gidişinde, gittikleri o sinema salonundan eser yoktu. O emektar sinema, belki de şartlara yenildiğinden, belki de başka bir nedenden ötürü kapılarını kapatmıştı izleyicilerine. Şimdilerde hemen her köşe başında devasa gövdeleriyle etraflarına böbrülenen gözlerle bakan alışveriş merkezleri bünyesindeki zincir sinema salonları modaydı. Evet, iyi tarafları da vardı elbet, hepsinde en az üç dört salon vardı ve izlemek için birden fazla film seçeneği bulabiliyordunuz. Ama eski sinema salonunun da ayrı bir havası, ayrı bir kokusu vardı. Tamam, çoğu zaman tek bir film oynardı ama aynı zamanda bir kültürün de temsilcisiydi. İşte şimdi, kentteki çoğu kurum ve mekan gibi o da zamana yenik düşmüş, kendi kabuğuna çekilmişti. Geçenlerde sosyal medyada görmüştü, binanın yıkımına çoktan başlanmıştı bile. Yerine de bir iş merkezi yapılmak isteniyordu. Üzüldü, tüm anıların birer birer yitirildiğini hissetti. *“Neden bizde bu işler böyle?”* dedi. Yurt dışında bu işlerin farklı yürüdüğünü okumuştü bir seferinde. İki fotoğraf paylaşmışlardı bir hesapta. Londra'nın bir bölgesinin farklı zamanlarda aynı açılardan çekilmiş iki görüntüsüydü bunlar. Biri bindokuzyüzlerin başına, biri ise günümüze aitti. İki resim arasında neredeyse hiç bir fark yoktu, birinin siyah beyaz olması dışında. *“Adamlar tarihi dokuya sahip çıkıyor, adamlar anılarına değer veriyor abi!”* dedi. Gerçekten de öyleydi. Anılar, mekanlardan bağımsız düşünülebilir miydi? Anılardan mekanları çekip aldığınızda geriye

kalan neydi? Eğer okuduğu ilkokulu bir ziyarete gidişinde yerinde bulamasaydı ne hissederci?

O bunları düşünürken, açtığı telefon ekranının süresi dolmuş, ekran kilidi tekrar devreye girmiş ve otobüsün karanlık ortamını aydınlatan o ışıklı ekranı sönmüştü. Bir kez daha parmak izini okuttu, açtı ekranı.

“Her şey ne kadar çabuk ilerlerdi.” diye düşündü. Küçükken izlediği filmlerdeki teknolojiler, birer birer gerçekleşiyordu. O zamanlar elinizde taşıyabileceğiniz, hemen hemen bir çok şeyi yapabileceğiniz ufak cihazlar olacak deseleri kimse inanmazdı. Hele, bunların kilidini tek bir parmağınızın izini okutarak açabileceksiniz deseler, deli damgası yemeleri işten bile olmazdı! Ama şimdi tüm bunlar gerçek olmuştu. Buna karşın kimileri de, bu teknolojiye temkinli yaklaşıyordu. Hatta içlerinde bununla ilgili bazı komplo teorilerini savunanlar dahi vardı. *“Parmak izlerimizi ele geçirmek için yapıyorlar!”*, *“Hepimizin bilgilerininı alıyorlar!”* şeklinde savunuyorlardı kendilerini. Bu şekilde bir film izlemişti, gelecekte bir zamanda, yöneticiler tüm halkı kameralarla ve çiplerle takip ediyorlardı. O zamanlar çok uçuk geliyordu bu fikirler. Ama şimdilerde revaçta olan 'yüz tanıma teknolojisi'ni düşündükçe de *“Acaba?”* demekten kendini alamıyordu.

Yine son günlerde hararetli bir şekilde sürdürülen tartışmaların konusu 'yapay zeka'ydı. Büyük şirketler bu

iŖe milyarlarca dolar yatırıyor, bu konudaki araştırmaların ardı arkası gelmiyordu. Neredeyse her hafta, bu konuda yeni bir çalışmanın sonuçları duyuruluyordu dünya halklarına. Evet dünya halkları, bu kavram da çok ilginç ve yine kimi komplo teorilerinin merkezindeydi. Gelişen teknolojiyle birlikte dünya o kadar kclmşt ki! Hele de sosyal medyanın etkisi ile, yapılan bir paylaşım saatleri bile bulmadan binlerce kilometre uzağa ulaşabiliyor ve daha da önemlisi karşılık bulabiliyordu. Sevdiğiniz o ünlü şarkıcı bir tık uzağınızdaydı. Tek bir parmak hareketinizle beğenilerinizi, tepkilerinizi, mesajlarınızı kendilerine ulaştırabiliyordunuz. Üstelik, yapay zeka kavramı o denli yaygınlaşmıştı ki, geçen gün evrimii kurslara bakarken, bu konuda da birçok kurs olduğunu görmüştü. Genç nesil bu konuya duyarsız kalmamıştı, belki de gelecek buradaydı.

Bunun yanında, gelecekte rol kapma yarışında olan başka teknolojik aletler de vardı: Robotlar! Çocukluğumuzun arabalardan dönüşen ya da ülkenin en zengin çocuğuna tüm içlerinde yardımcı olan robotları, şimdilerde kendilerine dokunabileceğimiz bir konuma gelmişti. İnternette görmüştü, büyük bir şirketin geliştirmeye çalıştığı robotlar, yürüyor, koşuyor, zıplıyor hatta ters parende atıyorlardı! Gelecek, aslında o kadar da uzakta değildi galiba. Bu görüntüler televizyonların ana haber bültenlerine dahi konuk olmuştu. Bunun

yanında, yine başka bir teknoloji şirketinin ünlü ve popüler patronu, ademoğlunu bu yeni teknolojinin olası zararları konusunda uyarıyordu. Acaba, çocukluğumuzun terminatör filmleri gerçek olabilir miydi? Bir gün, gerçekten de Skynet gelecek ve hepimizi sevecek miydi? Kim bilir?

Bazı insanlar da, bilimkurgu filmlerinde izlediklerimizin zaten halihazırda sahip olunan teknolojiler olduğunu, büyük şirket ve bazı gizli organizasyonların bizleri bunlara peyder pey alıştırmak adına bu filmleri finanse edip çektiklerini söylüyorlardı. Haksız da sayılmayabilirlerdi. Çünkü, bundan bir on sene kadar önce, görevlendirmeye gittiği cezaevine kapıdaki cihaza gözünü okutarak girmişti! Yani filmlerde izlediği 'retina tarama teknolojisi' aslında zaten kullanılan bir şeydi. *“Komplocular belki de haklılar,”* diye düşündü.

***

Her şey değişebilir

Yazılar yazılmış, düşünceler zihinden geçirilmiş ve tekerlerin otogar peronuna değmesiyle bir yolculuk daha sona ermişti.

Tekli koltuğa yapışmış beden, uykusuz gözler, ağrıyan her bir yan ve dünya saatiyle yaklaşık onbeş saat kadar, ama zamanın göreceliliğiyle kah yıllar kah saniyeler süren bir yolculuk... Ve akreple yelkovanın bu kovalamacasından ardakalan kısa öyküler...

Sizlere en başından bir hikaye anlatacağım demiştim. Bu hikayede bazen kahraman, bazen anlatıcı olan ben bile, yolculuğun başından sonuna kadar olan bu değişim karşısında oldukça şaşkıyım.

Yolculuğumun büyük kısmını işgal eden o isteksizlik, memnuniyetsizlik ve sıkıntı gibi kavramlar, istenerek yapılan bir eylem ile ne kadar katlanılır bir hal

almıştı. Öncesinde geçmek bilmeyen o dakikalar artık yetmez ve yetişemez olmuştu.

Evet, zaman göreceliydi. Sadece benim için değil, hepimiz için bu böyle. İnsan, o an için yapmak istemediği şeyi yapıyorsa, bulunmak istemediği bir ortamda veya şartlarda bulunuyorsa; zaman geçmek bilmiyordu. Aksine, o andan, o ortamdan, o ortamdakilerden keyif alıyorsanız bu kez zamanın akışına hiçbir şey yetişemiyordu!

Hayat oldukça kısa, hem de tahmin ettiğinizden daha çok! Bir doktor olarak pek çok ölüme tanık oldum. Neticede söyleyebilirim ki; hastanın yaşı kaç olursa olsun, geride ne kadar yaşanmışlık ve pişmanlık bırakırsa bıraksın, şunu asla unutmayın: Her ölüm erken ölümdür!

Modern çağın 'zaman' kavramı içerisinde sıkışıp kalmış olan ademoğlunun, artık tabularını yıkarak, zamanı kendisi için yaşamasının, bir anlamda “anı yaşamasının” zamanı gelmedi mi sizce de?

Ne dersiniz?

Temmuz 2018, bir Ankara otobüsü

Bir otobüs yolculuğu gŸnçesi

"Ŗimdi size bir hikaye anlatacağım.
Bu bir yol hikayesi,
ve tŸm yol hikayeleri gibi bir durakta başladı."

yasininkalemi.blog

